

Husk nu de turneringsreglementer

Vi keder os ikke i disse tider – og det ville da også være grimt, selv om november ifølge Henrik Nordbrandt er årets længste måned, selv om der kun er 30 dage. Sådan føles det også. Vi venter på december og julelys, der kan give lidt humør. Dette skrives med Champions League kørende i baggrunden på pc'en – så kan jeg altid skifte over, hvis stemmerne bliver tilpas høje. Men vi har mødt nogle besynderlige situationer i løbet af den seneste uge. Mange vil sikkert frygtelig gerne have min kommentar til straffesparket i Parken, som skaffede AGF 1-1, men det får I ikke, for alt hvad der foregik omkring den kamp, er næppe slut endnu. Og som vanligt går jeg ikke ind i noget, hvor der foregår – eller kan komme til at foregå – en disciplinærbehandling. Det kan lyde dødssygt, men er lige så meget en livsforsikring, for skulle det ende i noget lovmæssigt, kan det risikere i sidste ende at lande på mit bord alligevel, og så har jeg lige gjort mig inhabil ved at skrive om det.

Men jeg skulle hilse og sige, at den pågældende episode kastede nogle mails af sig – og bestemt ikke alle egnet til videre formidling. Men som vanligt er princippet her på matriklen, at der svares pænt på mails, der i øvrigt er rimelig sobert formuleret, og andre får bare et klinisk baf med en bemærkning om, at det niveau er jeg ikke så god til at diskutere på. Gør man sig umage i sin problematisering, svarer jeg gerne, for det synes jeg er god stil (har man gjort sig umage, vil jeg også gerne bruge tid på det) – bliver det personligt på dommeren eller mig selv (klassikeren er 'du holder altid med dommeren'), lukker jeg ned. Jeg ved ikke, hvad andre klummeskribenter gør – men dette er så min metode, og den kommer jeg ikke til at lave om på. Vi må alle prioritere vores tid. Og uanset hvad man skriver, sover jeg godt om natten – det er heldigvis en god gammel dommeregenskab: er der noget ubehageligt, så om i glemselens store rygsæk med det og derefter videre til næste opgave.

Men ugen bød på nogle ganske interessante ting og sager, som muligvis har kunnet forvirre nogle læsere. Vi kan jo starte med et FA Cup-opgør mellem Exeter og Bradford, som i forvejen var gået i ny kamp, fordi den første var endt uafgjort. Den nye kamp går så i forlænget spilletid på et tidspunkt, hvor alle udskiftninger (fem) er brugt. Exeter indskifter så spiller nummer seks ved starten af den forlængede spilletid. Og det betyder i sidste ende så, at der dekretes endnu en ny kamp, fordi der er foretaget for mange udskiftninger.

Det er lige akkurat sådan noget, der er skabt til at skabe forvirring rundt omkring. Da Covid-19 (den satan) dukkede op, kom der en midlertidig tilladelse til at bruge fem udskiftningsspillere i stedet for de i fodboldloven foreskrevne tre. Den kører frem til udløbet af 2022. De fem skulle så fordeles på maksimalt tre spilstop, idet pausen dog ikke talte med som et spilstop. Det er fuldstændig op til de enkelte turneringer, om de ønsker at implementere dette. Så kom der et lille tillæg, der sagde, at hvis man i pokalkampe og tilsvarende gik i forlænget spilletid, fik man yderligere en udskiftning og et spilstop forærende. Men igen er det selvfølgelig op til den pågældende turneringsadministrator at beslutte, om man vil gøre brug af muligheden.

Hvis nogle i Danmark er forvirrede, er det forståeligt. Herhjemme kører vi i fin stil med de fem – plus en ekstra i forlænget spilletid. Det gav lidt skæg og ballade sidste år, hvor dommeren i en enkelt pokalkamp ikke helt var sikker på reglerne, men vi landede dog det rigtige sted. Det er helt OK: ring til en ven, hvis du er i tvivl – det er bedre, end at vi alle står der igen ugen efter til en omkamp. Tvivlens nådegave er en god ting, hvis man tøver – ring, mail, skriv – gør hvad som helst.

Jeg har ikke tidligere hørt om pokalturneringer, hvor man ikke tillader den ekstra udskiftning, men sådan er det åbenbart i FA-Cuppen, og det er jo ikke første gang, at man gør specielle ting ovre på øerne.

Vi har herhjemme set nogle spektakulære tilfælde som en pokalkamp med straffesparkskonkurrence, hvor man i dommerteamet besluttede, at nu skulle der sparkes straffespark efter ABBA-princippet i stedet for ABAB. Den første var en en forsøgsordning, senere skrottet af FIFA og aldrig implementeret i Danmark. Dette er den eneste kamp i Danmark nogensinde spillet med dette nye princip. Én ting er, at dommerteamet falder i vandet – men der er altså også to komplette hold med ledere og det hele til stede, og det havde bare krævet en enkelt person, der havde rakt hånden i vejret og sagt 'Er det her nu også helt rigtigt, det her?'. Og worst case kunne en telefonopringning have klaret det – nu fik vi i stedet en helt ny kamp. Det var lidt surt for Silkeborg, som måtte en ekstra tur til Gentofte.

Jeg har også for nogle år tilbage været helt gemen tilskuer til en pokalkamp på Ærø (hvor jeg var på ferie alligevel), hvor dommeren sprang den forlængede spilletid over og gik direkte på straffesparkene, for ellers kunne udeholdet ikke nå den sidste færge til fastlandet. Det holder selvfølgelig heller ikke en meter, og jeg fik ret travlt med at komme ud af stadion, inden nogen eventuelt skulle genkende mig. Det fik så – mirakuløst nok – ikke noget officielt efterspil, kun nogle få mails.

Så den helt klare morale her er – og det gælder både hold og dommere – dobbeltcheck nu lige turneringsreglementerne, inden I går igang, specielt i forbindelse med pokalkampe.

Ellers har der været talt en del omkring det andet gule kort til OBs Jebali i fredagskampen. Det andet gule kort falder for film. Efterfølgende er det andet gule kort blevet omstødt, og dommeren har erkendt, at han så situationen helt anderledes på banen, end den ser ud med TV-vinklerne. Først og fremmest er det helt og naturligt menneskeligt at fejle. Angribere brænder chancer, målmænd dropper mål – og det samme gælder selvfølgelig dommeren. Altid noget møg, når det sker, men igen er fodbold et spil, som spilles af mennesker med de fejl, som følger med. Og som bekendt er det kun de mennesker, der tager hænderne op af lommen, der begår fejl. Vi ville alle gerne være dem foruden – men den ideelle verden er desværre ikke opfundet endnu.

Nogle har så til gengæld spurgt, hvorfor i alverden VAR ikke skrider ind over for denne anden advarsel, som ender i en udvisning. Og dertil er svaret faktisk relativt simpelt: det må VAR ikke. VAR bekymrer sig kun om direkte røde kort – ikke det andet gule kort, som giver rødt. Filosofien bag det er, at hvis VAR skal se på det andet gule kort, skulle man også have set på det første – og så ville vi få endnu flere af de spilstop, som vi jo frygtelig gerne vil undgå.

Når det er sagt, kan jeg da godt som et helt personligt ønske indsparke, at jeg gerne så VAR se nærmere på film-situationer generelt. Det er efter min mening det helt store problem lige nu (sammen med hands-situationer). Men det er altså en umulighed ifølge den nuværende VAR-protokol, men mindre det foregår i straffesparksfeltet. Vi kan håbe på en revision, for VAR-protokollen er selvfølgelig ikke et færdigt dokument, fordi alle skal gøre sig deres erfaringer. Vi gør vores indflydelse gældende, hvor vi kan – men forvent ingen mirakler. Dette kan være et langt sejt træk.

Og film dukker nok op som et tema i en af de kommende klummer. Der begynder efterhånden at være en del ønsker på det. Men det kræver nogle meget dybe indåndinger hos undertegnede, for det er ikke noget, man bare lige ryster ud af ærmet.

Tiden er inde til at ønske alle en rigtig god første søndag i advent – find nu kransen frem, tænd lyset (eller lysene, for der er minsandten også dér forskellige traditioner) og hyg jer. Det er også weekenden med årets sidste runde i Superligaen.